

Arrest

nr. 229 689 van 2 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Saint Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 mei 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMPELAERE, die *loco* advocaat P. ROBERT, verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, werd op 18 januari 2012 als vluchteling erkend.

1.2. Verzoeker werd op 12 mei 2014 door de Correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar en ontzetting uit zijn burgerlijke en politieke rechten voorzien in artikel 31 van het Strafwetboek voor een periode van tien jaar wegens verkrachting van een minderjarige ouder dan 14 jaar en jonger dan 16 jaar, het aanzetten tot ontucht of prostitutie van een minderjarige jonger dan 16 jaar door de overhandiging, het aanbod of de belofte van een materieel of financieel voordeel, de

aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreigingen van een minderjarige onder de zestien jaar, het aanzetten tot ontucht van meerdere minderjarigen ouder dan 14 jaar en jonger dan 16 jaar, de aanranding van de eerbaarheid zonder geweld of bedreigingen van minderjarigen jonger dan 16 jaar en het aanzetten tot ontucht van twee minderjarigen ouder dan 16 jaar.

1.3. Bij schrijven van 18 augustus 2016, door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontvangen op 24 augustus 2016, verzocht de Directeur Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken op basis van de artikelen 49, §2, lid 2 en 55/3/1, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.4. Verzoeker werd op 23 februari 2017 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.5. Op 23 maart 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op 29 maart 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Pakistan, meerbepaald uit het district Nowshera in de provincie Khyber-Pakhtunkwa. U was altijd al westers en liberaal geweest. U verzette zich tegen de Taliban en het extremisme. Op 18 februari 2009 liet u een pamflet tegen het extremisme opstellen. Op 11 april 2009 werd uw auto gestolen en later zou blijken dat de Taliban met zijn auto een zelfmoordaanslag heeft gepleegd. In mei 2010 werd besloten in uw regio dat kabeltelevisie slecht is voor de mensen en dat kabeltelevisie moet afgeschaft worden. U ging hiermee niet akkoord en wou zelf investeren in een televisienetwerk om film te maken tegen het extremisme en via de televisie een opvoedende rol te spelen ten aanzien van de bevolking. U werkte samen met M.(...) Z.(...) A.(...), de voormalige manager van de kabeltelevisie. U diende enkele FIR's in om zichzelf te beschermen. Vanuit de hoek van de Taliban kwamen er dreigementen om te stoppen met dit project. In juli 2010 was de openingsceremonie van een nieuw Netwerk. Op 21 september 2010 ontving u een dreigbrief van de Taliban en enkele dagen later zou u zijn ontvoerd. U kon vrijkomen en u verwittigde de politie. Daarna verliet u, met eigen paspoort en een Oostenrijks visum het land op weg naar Europa. Op 4 oktober 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw paspoort niet voor. U gaf in eerste instantie ook aan dat u illegaal zou zijn gereisd. U legde ter staving wel verschillende stukken voor die uw activiteiten in Pakistan kunnen staven. In januari 2012 werd u de vluchtelingenstatus toegekend door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS).

Op 12 mei 2014 werd u veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Brussel wegens verkrachting van een minderjarige ouder dan 14 jaar en jonger dan 16 jaar, het aanzetten tot ontucht of prostitutie van een minderjarige jonger dan 16 jaar door de overhandiging, het aanbod of de belofte van een materieel of financieel voordeel, de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreigingen van een minderjarige onder de zestien jaar, het aanzetten tot ontucht van meerdere minderjarigen ouder dan 14 jaar en jonger dan 16 jaar, de aanranding van de eerbaarheid zonder geweld of bedreigingen van minderjarigen jonger dan 16 jaar en het aanzetten tot ontucht van twee minderjarigen ouder dan 16 jaar. U werd veroordeeld tot zes jaar gevangenisstraf en ontzetting uit uw burgerlijke en politieke rechten voorzien in artikel 31 van het Strafwetboek voor een periode van tien jaar. Op 14 juli 2016 ontving het CGVS een brief waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

B. Motivering

U werd op 18 januari 2012 erkend als vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, u heden de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de Correctionele rechtbank te Brussel van 12 mei 2014. Uit dit vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor de verkrachting van een minderjarige ouder dan 14 jaar en jonger dan 16 jaar, het aanzetten tot ontucht of prostitutie van een minderjarige jonger dan 16 jaar door de overhandiging, het aanbod of de belofte van een materieel of financieel voordeel, de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreigingen van een minderjarige onder de zestien jaar, het aanzetten tot ontucht van meerdere minderjarigen ouder dan 14 jaar en jonger dan 16 jaar, de aanranding van de eerbaarheid zonder geweld of bedreigingen van minderjarigen jonger dan 16 jaar en het aanzetten tot ontucht van twee minderjarigen ouder dan 16 jaar. U werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar en ontzetting uit uw rechten voor een periode van tien jaar.

Artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van de Correctionele rechtbank te Brussel van 12 mei 2014.

Diengaande dient vastgesteld te worden dat u op 12 mei 2014 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar wegens (i) de verkrachting van een minderjarige boven de volle leeftijd van veertien jaar en beneden de volle leeftijd van zestien jaar, (ii) het aanzetten tot ontucht of prostitutie van een minderjarige jonger dan 16 jaar door de overhandiging, het aanbod of de belofte van een materieel of financieel voordeel, (iii) de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van zestien jaar, (iv) het aanzetten tot ontucht van meerdere minderjarigen jonger dan zestien jaar en boven de volle leeftijd van veertien jaar en (v) van twee minderjarigen ouder dan zestien jaar en (vi) de aanranding van de eerbaarheid zonder geweld of bedreigingen van minderjarigen jonger dan 16 jaar. De Correctionele rechtbank van Brussel achtte de feiten die u ten laste werden gelegd als bewezen, wees (zie pagina 9 van het vonnis) op de **intrinsieke ernst van de feiten** (“...la gravité intrinsèque des faits...”) en oordeelde dat de feiten getuigen van een **volkomen gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen**, in deze **kwetsbare jonge tieners**, op zoek naar hun seksuele identiteit. U had enkel oog voor uw eigen seksueel genot en bevrediging zonder zich te bekommeren om de gevolgen die uw daden veroorzaakten bij uw minderjarige slachtoffers. De vaststellingen bovendien dat blijkens het vonnis van 12 mei 2014 u deze **feiten pleegden in een relatief korte periode**, zijnde ongeveer één jaar, waarbij u een **hoog aantal slachtoffers** (negen) maakte, alsook het gegeven dat de bewezen verklaarde feiten naar het oordeel van de Correctionele rechtbank te Brussel **een collectief misdrijf vormen door eenheid van opzet**, te sanctioneren door slechts één straf, de zwaarste, wijzen erop dat de feiten waarvoor u op 12 mei 2014 definitief veroordeeld werd, als **één bijzonder ernstig misdrijf** in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet bestempeld moet worden.

Het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd is bovendien dermate ernstig dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt immers dat u **geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke en psychische integriteit van anderen**, en dat u er **niet voor terugschrikt geweld te gebruiken** tegen jonge kwetsbare tieners teneinde hen te dwingen seksuele handelingen te stellen. Bovendien blijkt dat u uw aandeel in bepaalde feiten ontkende, wat er op wijst dat u **geen schuldinzicht heeft, noch berouw**. De rechter wijst er in het vonnis uitdrukkelijk op dat u **de volle omvang nog niet helemaal lijkt te beseffen van uw ongepast gedrag, welk de moraliteit en de openbare veiligheid ernstig ondermijnt aangezien u profiteerde van de relatieve anonimiteit van het internet om zich als een echt roofdier te gedragen in deze vituele ontmoetingsplaats om uw aantrekkingskracht tot jonge mannelijke adolescenten te bevredigen** (“...ne semble au surplus pas encore avoir pris toute la mesure de l'inadéquation de son comportement, lequel porte pourtant gravement atteinte à la moralité et à la sécurité publiques puisque le prévenu a notamment profité du relatif anonymat que garantit l'internet pour se conduire en véritable prédateur sur cette aire virtuelle de rencontres en vue de satisfaire son attirance pour les jeunes adolescents masculins...”). Bovendien wijst het vonnis van 12 mei 2014 op de inlichtingen ingewonnen over uw persoonlijkheid, die volgens dokter Cromphout, op perverse wijze is gestructureerd (“...des renseignements recueillis au sujet de la personnalité du prévenu, laquelle semble, selon le docteur Cromphout, s'être structurée sur le mode de la perversion...”). Uw gedrag getuigt van **een gebrek aan normbesef en een gevaarlijke persoonlijkheid** waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 16 februari 2017 opgeroepen om op 23 februari 2017 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS. U verwees daarbij opnieuw naar uw asielrelaas zoals u dat in 2010 weergaf ten aanzien van de asielinstanties, mits dat u nu toegegeven hebt met uw eigen paspoort vanuit Pakistan naar Europa te zijn gereisd. Ter staving van uw asielrelaas legde u diverse stukken neer (zie Documenten, stukken 1-16). Deze elementen werpen echter geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u een gevaar bent voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Zij worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied (cf. infra).

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen (zie Documenten, stukken 17-20). Zo legt u vooreerst documenten neer in verband met uw vrijlating onder voorwaarden (zie Documenten: verslag van psycholoog-sexuoloog A.(...) H.(...) van CAB van 5 juli 2016, advies van de directeur van de gevangenis van Andenne betreffende de vrijlating onder voorwaarden van 1 december 2016; zie Landeninformatie: vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 22 februari 2017). Dat u intussen onder strikte voorwaarden werd vrijgelaten doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Gelet op de vaststellingen en overwegingen in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 12 mei 2014, namelijk dat uit uw persoonlijk gedrag duidelijk blijkt dat u geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, dat uw gedrag en uw ingesteldheid een rechtstreekse bedreiging vormen voor de moraliteit en de openbare veiligheid, dat u een gevaarlijke persoonlijkheid heeft, kan uit het feit dat u intussen werd vrijgelaten onder voorwaarden niet worden afgeleid dat er geen risico bestaat dat u zich in de toekomst niet meer zal bezoldigen aan nieuwe strafbare feiten. Dat het risico op recidive op het moment van uw vrijlating onder voorwaarden als voldoende ondervangen wordt geacht door de door de strafuitvoeringsrechtbank opgelegde voorwaarden, verandert niets aan de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Strafwetgevingen streven logischerwijze een ander oogmerk na dan artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet. De hierbij gehanteerde criteria staan dan ook volledig los van deze die aan de basis liggen van een beslissing waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet.

Verder verklaarde u tijdens uw gehoor van 23 februari 2017 dat u beschaamd bent en spijt hebt van uw daden (zie gehoorverslag CGVS, p. 2 en 20) en legt u documenten voor waaruit moet blijken dat u spijt heeft over de gepleegde feiten en dat u uw slachtoffers wenst te vergoeden (zie Documenten: eigen verklaringen "Le Grand Pécheur" ou "Le Terrible Pécheur" van 15 april 2014, een ongedateerde handgeschreven brief). Dit alles doet evenwel geen enkele afbreuk aan de ernst van de door u gepleegde feiten waarvoor u definitief veroordeeld werd.

Gelet op het bovenstaande brengt u geen elementen aan die een behoud van uw vluchtelingenstatus wettigen.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Pakistan. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 55/3/1, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en het geheel der bepalingen opgenomen in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, voert verzoeker in een eerste onderdeel aan geen enkele bepaling van het Verdrag van Genève voorziet in de mogelijkheid om de vluchtelingenstatus in te trekken omdat een persoon een ernstig misdrijf pleegde in het land waar hij/zij als vluchteling erkend werd. Het Verdrag van Genève voorziet in volgende drie hypothesen: de beëindiging van de vluchtelingenstatus, de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de uitzetting van een erkend vluchteling, zonder dat deze de vluchtelingenstatus verliest. De eerste hypothese, de beëindiging van de vluchtelingenstatus, kan enkel in de gevallen die exhaustief opgesomd zijn in artikel 1 (C) van het Verdrag van Genève. Dit artikel voorziet niet in de mogelijkheid om de vluchtelingenstatus te beëindigen omwille van het plegen van een misdrijf en al helemaal niet in de mogelijkheid om, om welke reden dan ook, de vluchtelingenstatus in te trekken. De tweede hypothese, opgenomen in artikel 1 (F) van het Verdrag van Genève, voorziet in de mogelijke uitsluiting van de vluchtelingenstatus. Ook dit artikel biedt geen mogelijkheid om de vluchtelingenstatus in te trekken, maar enkel om die status niet toe te kennen omwille van misdrijven gepleegd *“buiten het land van toevlucht”* en *“voordat hij tot dit land als vluchteling werd toegelaten”*, *quod non*. UNHCR benadrukt hierover het volgende: *“Article 1F(b) also requires the crime to have been committed “outside the country of refuge prior to [the individual’s] admission to that country as a refugee”. Individuals who commit “serious non-political crimes” within the country of refuge are subject to that country’s criminal law process and, in the case of particularly grave crimes, to Articles 32 and 33(2) of the 1951 Convention.”* In de derde hypothese, de mogelijkheid om een vluchteling uit te zetten indien deze een bijzonder ernstig misdrijf pleegde in het land van toevlucht en hij een blijvend gevaar vormt voor de gemeenschap van dat land, zoals voorzien in artikel 33 (2) van het Verdrag van Genève, behoudt de vluchteling zijn vluchtelingenstatus. Artikel 33 (2) van het Verdrag van Genève biedt dus evenmin de mogelijkheid de vluchtelingenstatus in te trekken. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat het Verdrag van Genève niet voorziet in de mogelijkheid om de vluchtelingenstatus in te trekken omwille van een bijzonder ernstig misdrijf gepleegd in het land van toevlucht en dat de intrekking van zijn vluchtelingenstatus omwille van zijn strafrechtelijke veroordeling in België bijgevolg in strijd is met het geheel der bepalingen van het Verdrag van Genève, wat een schending vormt van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 78 VWEU.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat UNHCR in zijn opmerkingen betreffende de herziening van de voorgaande Kwalificatierichtlijn benadrukte dat de (huidige) Kwalificatierichtlijn nieuwe gronden tot intrekking van de vluchtelingenstatus invoert die niet voorzien worden door het Verdrag van Genève en het volgende adviseerde: *“UNHCR recommends that Articles 12 and 14 on exclusion from and revocation of refugee status be amended to bring them into conformity with the 1951 Convention”*. Zolang dit niet gebeurt, adviseerde UNHCR: *“UNHCR recommends that when assessing cessation, revocation, or exclusion, Member States should refer to the 1951 Convention rather than to the Directive’s corresponding provisions”*. Verzoeker wijst erop dat de argumentatie onder het eerste onderdeel, evenals de opmerking en aanbeveling van UNHCR werden vermeld in de fax van zijn raadsman aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2017 (stuk 12). Hij hekelt dat het Commissariaat-generaal de bestreden beslissing nam op grond van de Belgische omzetting van artikel 14 (4) van de Kwalificatierichtlijn, tegen de aanbeveling van UNHCR in, die als gezaghebbende instantie waakt over de correcte toepassing van het Verdrag van Genève (artikel 35 van het Verdrag). Deze schending van het Verdrag van Genève is naar mening van verzoeker in strijd met artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 78 VWEU.

In een derde onderdeel verwijst verzoeker naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 182.109 van 8 februari 2017 waarin de Raad het noodzakelijk achtte prejudiciële vragen te stellen aan het Europees Hof van Justitie betreffende de verenigbaarheid van artikel 14 (4) van de Kwalificatierichtlijn, omgezet naar Belgisch recht in artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, met artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 78 VWEU, die het recht op asiel waarborgen. Verzoeker wijst erop dat de gevoegde zaken C-77/17 en C-78/17 thans hangende zijn voor het Europees Hof van Justitie. Gelet op het feit dat dezelfde rechtsvragen zich stellen in onderhavige zaak, dient het antwoord van het Europees Hof van Justitie in de gevoegde zaken C-77/17 en C-78/17 afgewacht te worden, aldus nog verzoeker.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 55/3/1, §1 en 62 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht, voert verzoeker aan dat, zelfs indien geoordeeld wordt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van een misdrijf gepleegd in het land van toevlucht, tegen het Verdrag van Genève en de aanbevelingen van UNHCR in, dient vastgesteld te worden dat *in casu* niet voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker vormt naar eigen zeggen immers niet langer een gevaar voor de nationale veiligheid. Dit blijkt volgens verzoeker uit het positief advies van de directeur van de gevangenis van Andenne (stuk 2), het psychologisch verslag van psycholoog en seksuoloog A. H., neergelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, en werd uiteindelijk bevestigd in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 22 februari 2017, waarin beslist werd dat verzoeker voorwaardelijk vrijkomt en niet aan elektronisch toezicht moet onderworpen worden. Het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank overweegt onder meer het volgende: *“De rechtbank merkt op dat Mr. S.(...) geen eerdere veroordelingen heeft; het betreft dus zijn eerste vrijheidsberoving. Zijn gedrag in de gevangenis, evenals zijn uitstappen buiten de gevangenis leveren geen enkel probleem op. Betrokkene leeft nauwgezet de regels na. Hij heeft geprofiteerd van zijn detentie om Frans te leren en lijkt in staat te zijn om zich in te zetten voor de gespecialiseerde psychologische opvolging die gestart werd tijdens zijn detentie. Hij vertoont overigens een oprechte bezorgdheid om zijn fouten recht te zetten en wijdt een aanzienlijk deel van zijn inkomsten die hij in de gevangenis ontvangt aan de schadevergoeding voor de burgerlijke partijen. Het geheel van deze elementen laat toe om het risico dat nieuwe feiten zouden gepleegd worden te relativiseren. Het risico op herhaling van ernstige feiten wordt overigens beperkt door het opleggen van uiterst precieze voorwaarden, uiteengezet in het dispositief van dit vonnis, in het kader van zijn voorwaardelijke invrijheidstelling.”* Verzoeker stelt dat hij zijn vrijheidsberoving te baat heeft genomen om te bezinnen over de fouten die hij beging en waarvoor hij gestraft is. Dit blijkt ten overvloede uit de zelfreflectie en het berouw die hij aan de dag legt in zijn open brief (stuk 4). Hij zette dit bovendien in de praktijk om door elke job die hem aangeboden wordt in de gevangenis aan te nemen en een aanzienlijk deel van zijn inkomsten te wijden aan de schadevergoeding van de burgerlijke partijen, zoals de gevangenisdirecteur uiteenzet in zijn positief advies. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nauwelijks ingaat op deze belangrijke evoluties in zijn leven en gedrag. De bestreden beslissing vermeldt enkel terloops het advies van de gevangenisdirecteur en het psychologisch verslag en gaat er niet dieper op in. Het Commissariaat-generaal baseert het onderzoek of hij al dan niet een gevaar vormt voor de samenleving nagenoeg volledig op het vonnis van de correctionele rechtbank van drie jaar geleden. Ondanks het feit dat zijn voorwaardelijke invrijheidstelling en de evaluatiedocumenten van zijn gedrag die daar aanleiding toe geven, cruciale elementen zijn voor dergelijk onderzoek, werden ze als irrelevant afgedaan in de bestreden beslissing, aldus verzoeker, die dan ook van oordeel is dat de bestreden beslissing de artikelen 55/3/1, §1 en 62 van de Vreemdelingenwet, evenals de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een positief advies van de directeur van de gevangenis te Andenne dd. 1 december 2016, een psychologisch verslag dd. 5 juli 2016, een open brief van verzoeker betreffende de feiten, een oproepingsbrief van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dd. 16 februari 2017, een vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank tot voorwaardelijke invrijheidstelling dd. 22 februari 2017, het verslag van het gehoor van 23 februari 2017, een e-mail van verzoekers raadsman aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dd. 24 februari 2017, een e-mail van verzoekers raadsman aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dd. 1 maart 2017, een e-mail van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoekers raadsman dd. 9 maart 2017 en een fax van verzoekers raadsman aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dd. 10 maart 2017.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers vluchtelingenstatus ingetrokken omdat (i) hij op 12 mei 2014 door de Correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes jaar en ontzetting uit zijn burgerlijke en politieke rechten voorzien in artikel 31 van het Strafwetboek voor een periode van tien jaar wegens verkrachting van een minderjarige ouder dan 14 jaar en jonger dan 16 jaar, het aanzetten tot ontucht of prostitutie van een minderjarige jonger dan 16 jaar door de overhandiging, het aanbod of de belofte van een materieel of financieel voordeel, de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreigingen van een minderjarige onder de zestien jaar, het aanzetten tot ontucht van meerdere minderjarigen ouder dan 14 jaar en jonger dan 16 jaar, de aanranding van de eerbaarheid zonder geweld of bedreigingen van minderjarigen jonger dan 16 jaar en het aanzetten tot ontucht van twee minderjarigen ouder dan 16 jaar, het misdrijf waarvoor hij veroordeeld werd dermate

ernstig is dat deze vaststelling *an sich* voldoende is om te stellen dat hij een gevaar voor de samenleving vormt, uit zijn persoonlijk gedrag immers blijkt dat hij geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, en dat hij er niet voor terugschrikt geweld te gebruiken tegen jonge kwetsbare tieners teneinde hen te dwingen seksuele handelingen te stellen, hij bovendien zijn aandeel in bepaalde feiten ontkende, wat er op wijst dat hij geen schuldinzicht heeft, noch berouw, zijn gedrag dan ook getuigt van een gebrek aan normbesef en een gevaarlijke persoonlijkheid waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen en dan ook blijkt dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet, (ii) hij geen elementen aanbrengt die het behoud van zijn vluchtelingstatus wettigen daar (1) zijn verwijzing naar zijn asielaanvraag zoals hij dat in 2010 weergaf ten aanzien van de asielinstanties, ter staving waarvan hij diverse stukken neerlegde, geen ander licht werpt op de motieven om zijn vluchtelingenstatus in te trekken, *i.e.* de vaststelling dat hij een gevaar is voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf maar deze elementen wel worden meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied, (2) ook de overige door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen vermits het feit dat hij intussen onder strikte voorwaarden werd vrijgelaten geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf, uit het feit dat hij intussen werd vrijgelaten onder voorwaarden niet kan worden afgeleid dat er geen risico bestaat dat hij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten, dit gelet op de vaststellingen en overwegingen in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 12 mei 2014, namelijk dat uit zijn persoonlijk gedrag duidelijk blijkt dat hij geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, dat zijn gedrag en zijn ingesteldheid een rechtstreekse bedreiging vormen voor de moraliteit en de openbare veiligheid en dat hij een gevaarlijke persoonlijkheid heeft, ook het feit dat het risico op recidive op het moment van zijn vrijlating onder voorwaarden als voldoende ondervangen wordt geacht door de door de strafuitvoeringsrechtbank opgelegde voorwaarden niets verandert aan de vaststelling dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf aangezien strafuitvoeringsmaatregelen logischerwijze een ander oogmerk nastreven dan artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet en de hierbij gehanteerde criteria dan ook volledig losstaan van deze die aan de basis liggen van een beslissing waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en (3) ook zijn verklaringen dat hij beschaamd is en spijt heeft van zijn daden en de documenten waaruit moet blijken dat hij spijt heeft over de gepleegde feiten en dat hij zijn slachtoffers wenst te vergoeden geen enkele afbreuk doen aan de ernst van de door hem gepleegde feiten waarvoor hij definitief veroordeeld werd.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 23 maart 2017 (CG nr. 1019662), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De nationale overheden, inclusief nationale rechters, zijn ertoe gehouden wanneer zij intern recht toepassen, en met name bepalingen die specifiek werden aangenomen om tenuitvoerlegging te geven aan een richtlijn, deze bepalingen zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (HvJ 5 oktober 2004, gevoegde zaken C-397/01 en C-403/01, *Pfeiffer*, §113).

2.6. Overeenkomstig artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §1 en §3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.6.1. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *“Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig.”* (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de Staatssecretaris er immers *“de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.”* (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, DOC 54 1197/003). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een “misdaad” in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het is de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 12 mei 2014 door de Correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar en ontzetting uit zijn burgerlijke en politieke rechten voorzien in artikel 31 van het Strafwetboek voor een periode van tien jaar wegens verkrachting van een minderjarige ouder dan 14 jaar en jonger dan 16 jaar, het aanzetten tot ontucht of prostitutie van een minderjarige jonger dan 16 jaar door de overhandiging, het aanbod of de belofte van een materieel of financieel voordeel, de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreigingen van een minderjarige onder de zestien jaar, het aanzetten tot ontucht van meerdere minderjarigen ouder dan 14 jaar en jonger dan 16 jaar, de aanranding van de eerbaarheid zonder geweld of bedreigingen van minderjarigen jonger dan 16 jaar en het aanzetten tot ontucht van twee minderjarigen ouder dan 16 jaar. Bij de bepaling van de strafmaat oordeelde de rechtbank dat de feiten getuigen van een volkomen gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, in deze kwetsbare jonge tieners op zoek naar hun seksuele identiteit. De rechter wees er ook uitdrukkelijk op dat verzoeker de volle omvang nog niet helemaal lijkt te beseffen van zijn ongepast gedrag, welk de moraliteit en de openbare veiligheid ernstig ondermijnt aangezien hij profiteerde van de relatieve anonimiteit van het internet om zich als een echt roofdier te gedragen in deze virtuele ontmoetingsplaats, dit om zijn aantrekkingskracht tot jonge mannelijke adolescenten te bevredigen. De uitgesproken gevangenisstraf houdt, zo wordt nog gesteld in het vonnis, niet alleen rekening met de intrinsieke ernst van de feiten en het hoog aantal slachtoffers (negen) dat verzoeker maakte in een relatief korte periode (ongeveer een jaar), maar tevens met de inlichtingen ingewonnen over verzoekers persoonlijkheid, die volgens dokter C. op perverse wijze is gestructureerd. Gelet op (i) de vaststelling dat de bewezen verklaarde feiten naar het oordeel van de Correctionele rechtbank te Brussel een collectief misdrijf vormen door eenheid van opzet, te sanctioneren door slechts één straf, de zwaarste, (ii) de kwalificatie van de misdrijven, (iii) de beoordeling van de feiten door de rechtbank, (iv) de strafmaat, (v) de aard en de objectieve ernst van de door verzoeker gepleegde feiten en de verzwarende omstandigheden dat de feiten werden gepleegd ten aanzien van minderjarigen en (vi) de gevolgen voor de slachtoffers, lijdt het dan ook geen twijfel dat het misdrijf waarvoor verzoeker op 12 mei 2014 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift de vaststelling dat het misdrijf waarvoor hij definitief werd veroordeeld bijzonder ernstig is, op zich niet betwist.

Gelet op de vaststellingen en overwegingen in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 12 mei 2014, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat uit verzoekers persoonlijk gedrag blijkt dat hij geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke en psychische integriteit van anderen en dat hij er niet voor terugschrikt geweld te gebruiken tegen jonge kwetsbare tieners teneinde hen te dwingen seksuele handelingen te stellen, dat het feit dat hij zijn aandeel in bepaalde feiten ontkende erop wijst dat hij geen schuldinzicht heeft, noch berouw en dat zijn gedrag getuigt van een gebrek aan normbesef en een gevaarlijke persoonlijkheid waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen, en kon de commissaris-generaal op basis van dit vonnis, daarbij tevens rekening houdend met de aard van de daad, de omvang van de gevolgen, de wijze waarop het misdrijf werden gesteld, de vraag of de meerderheid van de rechtspraak de daad als een ernstig misdrijf beschouwt, de strafmaat alsmede de motieven van de dader voorts terecht vaststellen dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij niet langer een gevaar vormt voor de nationale veiligheid, wat volgens hem blijkt uit het door hem voorgelegde positief advies van de directeur van de gevangenis van Andenne, het psychologisch verslag en het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank dd. 22 februari 2017, gaat hij er aan voorbij dat zijn vluchtelingenstatus ingetrokken werd omdat hij *“een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet”* en dus niet omdat hij een gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt overigens dat verzoeker voormelde documenten reeds heeft neergelegd in de loop van de administratieve procedure en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze documenten mee in overweging

heeft genomen bij het bepalen of verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving. De door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangehaalde argumenten en neergelegde documenten kunnen het behoud van zijn vluchtelingenstatus echter niet wettigen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 16 februari 2017 opgeroepen om op 23 februari 2017 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS. U verwees daarbij opnieuw naar uw asielaanvraag zoals u dat in 2010 weergaf ten aanzien van de asielinstanties, mits dat u nu toegegeven hebt met uw eigen paspoort vanuit Pakistan naar Europa te zijn gereisd. Ter staving van uw asielaanvraag legde u diverse stukken neer (zie Documenten, stukken 1-16). Deze elementen werpen echter geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u een gevaar bent voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Zij worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied (cf. infra).*

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen (zie Documenten, stukken 17-20). Zo legt u vooreerst documenten neer in verband met uw vrijlating onder voorwaarden (zie Documenten: verslag van psycholoog-sexuoloog Aziz Harti van CAB van 5 juli 2016, advies van de directeur van de gevangenis van Andenne betreffende de vrijlating onder voorwaarden van 1 december 2016; zie Landeninformatie: vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 22 februari 2017). Dat u intussen onder strikte voorwaarden werd vrijgelaten doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Gelet op de vaststellingen en overwegingen in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 12 mei 2014, namelijk dat uit uw persoonlijk gedrag duidelijk blijkt dat u geen enkele vorm van respect toont voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, dat uw gedrag en uw ingesteldheid een rechtstreekse bedreiging vormen voor de moraliteit en de openbare veiligheid, dat u een gevaarlijke persoonlijkheid heeft, kan uit het feit dat u intussen werd vrijgelaten onder voorwaarden niet worden afgeleid dat er geen risico bestaat dat u zich in de toekomst niet meer zal bezoldigen aan nieuwe strafbare feiten. Dat het risico op recidive op het moment van uw vrijlating onder voorwaarden als voldoende ondervangen wordt geacht door de door de strafuitvoeringsrechtbank opgelegde voorwaarden, verandert niets aan de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Strafwetgevingen streven logischerwijze een ander oogmerk na dan artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet. De hierbij gehanteerde criteria staan dan ook volledig los van deze die aan de basis liggen van een beslissing waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet.

Verder verklaarde u tijdens uw gehoor van 23 februari 2017 dat u beschaamd bent en spijt hebt van uw daden (zie gehoorverslag CGVS, p. 2 en 20) en legt u documenten voor waaruit moet blijken dat u spijt heeft over de gepleegde feiten en dat u uw slachtoffers wenst te vergoeden (zie Documenten: eigen verklaringen “Le Grand Pêcheur” ou “Le Terrible Pêcheur” van 15 april 2014, een ongedateerde handgeschreven brief). Dit alles doet evenwel geen enkele afbreuk aan de ernst van de door u gepleegde feiten waarvoor u definitief veroordeeld werd.

Gelet op het bovenstaande brengt u geen elementen aan die een behoud van uw vluchtelingenstatus wettigen.”

Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen argumenten bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht kunnen stellen. Hij herhaalt slechts zijn eerdere verklaringen dat hij zijn vrijheidsberoving te baat heeft genomen om te bezinnen over de fouten die hij beging en waarvoor hij gestraft is, dat dit blijkt uit de zelfreflectie en het berouw die hij aan de dag legt in zijn open brief (stuk 4) en dat hij dit bovendien in de praktijk omzette door elke job die hem aangeboden wordt in de gevangenis aan te nemen en een aanzienlijk deel van zijn inkomsten te wijden aan de schadevergoeding van de burgerlijke partijen. Dit alles doet evenwel geen enkele afbreuk aan de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten waarvoor hij definitief veroordeeld is, noch aan de vaststelling dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt te dezen dat artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet enkel vereist dat het Commissariaat-generaal vaststelt dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, hetgeen *in casu* is gebeurd in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed. Ook artikel 14, lid 4, b) van de Kwalificatierichtlijn stelt louter dat de vluchtelingenstatus van een persoon kan worden ingetrokken omdat *“hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.”* Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de commissaris-generaal bij het bepalen of verzoeker een gevaar vormt voor de

samenleving onder meer rekening heeft gehouden met de aard van de gepleegde feiten, met de ernst van de gestelde daden, met de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker en met de strafmaat die gehanteerd werd, en dat het Commissariaat-generaal afdoende heeft gemotiveerd dat uit verzoekers persoonlijk gedrag blijkt dat hij geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, dat hij er niet voor terugschrikt geweld te gebruiken tegen jonge kwetsbare tieners teneinde hen te dwingen seksuele handelingen te stellen, dat hij profiteerde van de relatieve anonimiteit van het internet om zich als een echt roofdier te gedragen in deze virtuele ontmoetingsplaats om zijn aantrekkingskracht tot jonge mannelijke adolescenten te bevredigen en dat zijn gedrag getuigt van een gebrek aan normbesef en een gevaarlijke persoonlijkheid. Uit de aard en de bijzondere ernst van de feiten blijkt dat verzoeker door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een gevaar vormt voor de samenleving. Dat verzoeker thans beweert berouw te hebben, dat hij zijn slachtoffers vergoedt, dat hem de gunstmaatregel van de voorwaardelijke invrijheidstelling werd toegekend – een strafuitvoeringsmaatregel die bij het niet naleven van de opgelegde voorwaarden overigens kan worden herroepen, in welk geval verzoeker opnieuw naar de gevangenis moet om de rest van zijn straf uit te zitten – en dat het risico op recidive op het moment van zijn vrijlating onder voorwaarden als voldoende ondervangen wordt geacht door de door de strafuitvoeringsrechtbank opgelegde voorwaarden (waaronder een gespecialiseerde psychologische opvolging en een strikt verbod om alleen te zijn met minderjarigen), betekent dan ook niet dat er geen risico bestaat dat verzoeker zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten en verandert niets aan het besluit dat de omstandigheden die tot zijn veroordeling hebben geleid erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een persoonlijk gedrag en handelen dat onbetwistbaar een gevaar vormt voor de samenleving, wat de intrekking van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt.

Waar verzoeker tot slot kritiek uit op het verloop van het persoonlijk onderhoud, hij stelt dat het persoonlijk onderhoud zich nagenoeg volledig toespitste op de feiten die zeven jaar geleden aanleiding gaven tot zijn erkenning als vluchteling en niet op het nieuwe element, namelijk zijn veroordeling, dat de aanleiding was voor dit persoonlijk onderhoud, dat pas na de tussenkomenst van zijn raadsman in die zin hierover enige vragen werden gesteld doch dit nog geen derde van de volledige duur van het persoonlijk onderhoud in beslag nam en dat evenmin dieper werd ingegaan op het positief advies van de gevangenisdirecteur dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud neerlegde, noch op de beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank tot voorwaardelijke invrijheidstelling van de dag voordien, kan de Raad na lezing van het administratief dossier slechts vaststellen dat verzoeker, alsook zijn raadsman tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk voldoende de kans heeft gekregen om te reageren op zijn strafrechtelijke veroordeling en de redenen aan te halen tot behoud van zijn vluchtelingenstatus. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift en tot op heden geen bijkomende elementen aanvoert waarom zijn vluchtelingenstatus behouden dient te blijven. Hij beperkt zich immers in wezen tot het louter herhalen van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en het opnieuw neerleggen van dezelfde documenten die reeds aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden overgemaakt. Deze verklaringen en documenten werden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden in overweging genomen en dienaangaande werd ook een motivering opgenomen in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt echter op goede gronden dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud geen elementen aanbracht die het behoud van zijn vluchtelingenstatus wettigen.

2.6.2. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/3/1, §3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van artikel 55/3/1, § 1, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof van Justitie zich in het arrest M. tegen Tsjechië en X. en X. tegen België, van 14 mei 2019, in de gevoegde zaken C-391/16, C77/17 en C-78/17, heeft uitgesproken over de interpretatie van artikel 14, lid 4 van Richtlijn 2011/95/EU. De aan het Hof gestelde prejudiciële vragen hielden verband met het feit dat de in artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 bedoelde gevallen niet overeenkomen met de gronden voor uitsluiting en beëindiging die worden genoemd in artikel 1, afdelingen C tot en met F, van het Verdrag van Genève, terwijl deze gronden voor uitsluiting en beëindiging binnen het stelsel van dat verdrag uitputtend zijn, hetgeen verzoeker ook aanvoert in zijn verzoekschrift. Het Hof sprak zich uit over de vraag of artikel 14, leden 4 tot en met 6, van Richtlijn 2011/95 kan worden uitgelegd dat geen afbreuk wordt gedaan aan het door de voorschriften van het Verdrag van Genève gewaarborgde beschermingsniveau, zoals artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest vereisen en verklaarde voor recht: *“Uit het onderzoek van artikel 14, leden 4 tot en met 6,*

van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, zijn geen feiten of omstandigheden naar voren gekomen die de geldigheid van die bepaling uit het oogpunt van artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kunnen aantasten.”

Het Hof wees er in voornoemd arrest vooreerst op dat in artikel 2, onder e), van Richtlijn 2011/95 het begrip “vluchtelingenstatus” wordt gedefinieerd als “de erkenning door een lidstaat van een onderdaan van een derde land of een staatloze als vluchteling”. Zoals blijkt uit overweging 21 van die Richtlijn, heeft deze erkenning declaratoire kracht en is zij niet constitutief voor de hoedanigheid van vluchteling. Derhalve is een derdelander of staatloze die voldoet aan de in hoofdstuk III van Richtlijn 2011/95 genoemde materiële voorwaarden, in het kader van het bij deze Richtlijn ingevoerde stelsel alleen al om die reden een vluchteling in de zin van artikel 2, onder d), van die Richtlijn en artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève. Het Hof benadrukte ook dat de hoedanigheid van “vluchteling” in de zin van artikel 2, onder d), van Richtlijn 2011/95 en artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève niet afhangt van de formele erkenning van die hoedanigheid door verlening van de “vluchtelingenstatus” in de zin van artikel 2, onder e), van die Richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 13 ervan (§§ 85-86 en 92).

Het Hof oordeelde dat “artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag.” (§100).

Hieruit volgt dat een intrekking van deze status in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, §4 van Richtlijn 2011/95/EU, de verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet doet verliezen (§§ 98, 99 en 110). Immers “Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève” (§ 99). Bovendien “[kunnen] dergelijke personen niet (...) worden teruggeleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden.” (§110).

Het in artikel 21, lid 2 opgenomen non-refoulement beginsel kan niet gelijkgesteld worden met een bescherming tegen elke verwijderingsmaatregel, maar geldt slechts wanneer in hoofde van verzoeker een risico bestaat te zullen worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst. *In casu* is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Pakistan.

Gelet op het voorgaande, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat de intrekking van zijn vluchtelingenstatus omwille van zijn strafrechtelijke veroordeling in België in strijd is met het geheel der bepalingen van het Verdrag van Genève aangezien het Verdrag van Genève niet voorziet in de mogelijkheid om de vluchtelingenstatus in te trekken omwille van een bijzonder ernstig misdrijf gepleegd in het land van toevlucht. Dit standpunt vindt immers geen steun in hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie. Integendeel, het Hof overwoog expliciet dat de in voormeld arrest gedane uitlegging van artikel 14, leden 4 tot en met 6 van richtlijn 2011/95 waarborgt dat geen afbreuk wordt gedaan aan het minimale beschermingsniveau van het Verdrag van Genève, zoals artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest vereisen (§ 111). Het Hof benadrukte overigens uitdrukkelijk dat het Unierecht de betrokken vluchtelingen een ruimere internationale bescherming biedt dan het Verdrag van Genève: “De in artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 bedoelde gevallen waarin de lidstaten de vluchtelingenstatus kunnen intrekken of kunnen weigeren deze status te verlenen, komen – zoals de advocaat-generaal in punt 56 van zijn conclusie heeft opgemerkt – in wezen overeen met de gevallen waarin de lidstaten krachtens artikel 21, lid 2, van die richtlijn en artikel 33, lid 2, van het Verdrag van Genève een vluchteling kunnen terugleiden.

In de eerste plaats zij evenwel opgemerkt dat artikel 33, lid 2, van het Verdrag van Genève in dergelijke gevallen de vluchteling weliswaar het genot ontzegt van het beginsel van non-refoulement naar een land waar zijn leven of vrijheid gevaar zou lopen, maar dat bij de uitlegging en toepassing van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 – zoals in overweging 16 ervan wordt bevestigd – de door het Handvest gewaarborgde rechten moeten worden geëerbiedigd. Dit geldt met name voor de rechten die worden gewaarborgd door artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest, op grond waarvan het volstrekt verboden is om personen te onderwerpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, ongeacht het gedrag van de betrokkene, alsook om personen te verwijderen naar een staat waar er een ernstig risico bestaat dat zij aan dergelijke behandelingen worden onderworpen. Bijgevolg kunnen de lidstaten een vreemdeling niet verwijderen, uitzetten of uitleveren wanneer er zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat hij in het land van bestemming een reëel risico zal lopen op behandelingen die door artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest verboden zijn [zie in die zin arresten van 5 april 2016, Aranyosi en Căldăraru, C-404/15 en C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punten 86-88, en 24 april 2018, MP (Subsidiäre bescherming van een slachtoffer van eerdere foltering), C-353/16, EU:C:2018:276, punt 41].

Wanneer de terugleiding van een vluchteling die zich in een van de in artikel 14, leden 4 en 5, en artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 bedoelde situaties bevindt, het risico meebrengt dat zijn in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden, mag de betreffende lidstaat dan ook niet afwijken van het beginsel van non-refoulement in de zin van artikel 33, lid 2, van het Verdrag van Genève.

Derhalve biedt het Unierecht de betrokken vluchtelingen een ruimere internationale bescherming dan het Verdrag van Genève, voor zover de lidstaten krachtens artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 in de daarin bedoelde situaties de „vluchtelingenstatus” in de zin van artikel 2, onder e), van deze richtlijn kunnen intrekken of kunnen weigeren deze status te verlenen, terwijl een zich in een van die situaties bevindende vluchteling op grond van artikel 33, lid 2, van dat verdrag kan worden teruggeleid naar een land waar zijn leven of vrijheid gevaar zou lopen.” (§§ 93-96). De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat de beslissing tot intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus louter een intrekking van de formele erkenning van zijn hoedanigheid van vluchteling betreft. Dit doet echter verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet verliezen, noch het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève, zoals overigens ook blijkt uit het door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet geformuleerde advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct, noch indirect mag worden teruggeleid naar Pakistan.

Uit het voorgaande blijkt aldus dat, waar artikel 33, tweede lid van de vluchtelingenconventie zelfs toelaat om een erkend vluchteling te verwijderen naar zijn land van herkomst om dezelfde redenen die worden aangehaald in artikel 55/3/1, § 1, met name wanneer hij een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid, artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet een uitgebreidere bescherming biedt aangezien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een advies moet uitbrengen over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het voormeld artikel 33, tweede lid bevat immers een mogelijkheid om af te wijken van het non-refoulementbeginsel in geval van een bijzonder ernstig misdrijf of in geval van gevaar voor de nationale veiligheid, wat artikel 48/3, noch artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet mogelijk maakt.

Aangaande verzoekers verwijzing naar de opmerkingen van UNHCR betreffende de herziening van de voorgaande Kwalificatierichtlijn, merkt de Raad op dat dit slechts bemerkingsbetreffende zijn, doch niet juridisch bindend, zodat verzoeker er zich niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. Het Hof van Justitie heeft in voornoemd arrest overigens kennis genomen van en rekening gehouden met de opmerkingen van UNHCR in het rapport “UNHCR comments on the European Commission’s proposal for a Directive of the European Parliament and of the Council on minimum standards for the qualification and status of third country nationals or stateless persons as beneficiaries of international protection and the content of the protection granted (COM(2009)551, 21 October 2009)” van juli 2010, waarin UNHCR zijn voordien reeds geuite twijfels over de verenigbaarheid van artikel 14, leden 4 en 6, van richtlijn 2004/83 met het Verdrag van Genève heeft herhaald.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen

zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker in een persoonlijk onderhoud de kans heeft gekregen om de redenen aan te halen waarom zijn status behouden dient te blijven. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal verzoekers dossier op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat zich actueel een intrekking van de vluchtelingstatus opdringt daar niet kan betwijfeld worden dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS